

[Ib Christensen.]

kommuners og amters ret til at yde støtte til et lokalt kulturliv. Netop derved kan man jo fremme en decentraliseret kulturpolitik, for der er jo altid en styring på det, når der er tale om refusionsordninger o. lign. Det ved alle.

Så bliver der sagt, at uden støtte vil alt teaterliv, som det er nu, ophøre. Jeg er klar over, at det vil give anledning til betydelige overgangsvanskeligheder. Men det, man gør ved den nværende kulturpolitik, er jo, som det siges af forfatteren Jesper Jensen, som vel ingen i denne sal vil betegne som højreorienteret, at man holder liv i nogle plydsmuseer, og han nævner f. eks. Det ny Teater; man kan også nævne andre af de mere etablerede og de mere ukontroversielle scener. Det er det, der reelt sker. Bortset fra alle flosklerne er det jo en kendsgerning, at det bliver den politiske vilje her i folketinget, hvad det også bør være, der bestemmer, hvem der skal have midlerne, og hvem der ikke skal have dem.

Nu siger hr. Robert Pedersen så: ja men hvor er der nogen dokumentation for, at det avancerede bliver forfordelt osv.? Ja men man kan da se det på pengemidlerne, hvem der får den massive del af støtten, den alt-overvældende del af teaterstøtten. Det går dels til det kgl. teater, dels til de etablerede scener osv., mens kun en brøkdel går til de andre. Vi vil ikke sige, at de kontroversielle skal have flere penge eller større andel i pengene, vi mener simpelt hen, at ligestilling skal ske derved, at ingen får, men at befolkningen selv skal vælge.

Jeg skal ikke kommentere hr. Kaj V. Andersens synspunkter med hensyn til, at det er en udsøgt hån, at et liberalt parti kommer med disse forslag. Det er netop et udtryk for en ægte liberalisme, og det er et udtryk for, at vi i hvert fald mener det alvorligt, når der skal spares. Vi taler i denne tid i folketinget om, og i disse timer bliver det drøftet, hvor man dog kan spare, og hvor nødvendigt det er at spare, og så batter det jo ikke meget, at det radikale venstre, kunne jeg forstå, synes, det er i orden, at man nedskærer bevillingerne her med 1 pct. Vi vil nedskære dem med 100 pct. For man bliver nødt til at finde en afgrænsning, en etisk afgrænsning af den offentlige sektor,

hvis der skal gennemføres varige og dybtgående besparelser. Det burde interessere ethvert liberalt parti, det burde simpelt hen være et af kernepunkterne i et liberalt politisk samfundssyn at finde ud af, hvor grænsen for den offentlige sektor skal trækkes. Vi mener, her er en ganske elementær og uskuelig anvisning på, hvor den bør trækkes.

Jeg vil altså gerne understrege, at vore synspunkter ikke hviller på en negativ indstilling over for det kulturelle liv. Tværtimod er det et spørgsmål om den enkeltes selvbestemmelsesret og et spørgsmål om, at den påvirkning, der gennem statens økonomiske intervention sker i kulturlivet, bringes til ophør, netop fordi det kan være en fare for kulturlivet. Der har jo også fra kulturel, fra kunstnerisk, side været stærk opposition mod den officielle kulturpolitik, det ved alle; det har der været, og det er der fremdeles. Det er meget sandsynligt, det er et mindretal, men det er et mindretal, som man måske nok kan beskyldte for meget, men som man i hvert fald ikke kan beskyldte for at være højreorienteret; de er i opposition, og enkelte af dem har direkte sagt: lad os få det hele væk.

Jeg håber, jeg dermed har om ikke overbevist om rigtigheden af, så i hvert fald plæderet således for dette synspunkt, at man forstår, dette ikke er udtryk for det, man negativt kalder rindalismen. Men rindalismen, hvad var det? Ja, det var et folkeligt oprør mod det formynderi, som fandt sted her. Man vidste godt og ved godt på alle disse arbejdspladser, at her er der ikke tale om de store penge, og at indkomstskatten ikke kan lettes væsentligt ved, at man fjerner disse love. Men man føler det som et formynderi, som en anmasselse, at man har disse støtteordninger, som f. eks. kunstfonden er udtryk for, men også de andre, og da vi mener, at befolkningens selvbestemmelsesret er og bør være det centrale, vil jeg gerne som en af de sidste ting understrege, at når vi taler om, at der findes en voldsom folkelig opposition mod disse ting, er det altså med dækning i de faktiske forhold. Kom disse love til folkeafstemning, hvad jeg håber de på et tidspunkt gør, så tror jeg nok, at alle, hvis man vil være ærlig, må give mig ret i, at de efter al sandsynlighed ville falde med et brag.